

... Նետք քարինք ի ճակատուց կարկըտահոս շառաչէին...

... Ճախրասուաց մրըրկաթեւօք հերձեալ զանդուհըս փըրփրադէզ...

Զինարուեստը դեռ նոր կը հոլովէր իր մանկութեան շրջանը, երբ դրաբարի վարպետները դրի կ'առնէին այս շառաչալից, «փըրքնչիալ» բառերն ու պատկերները, այս խժալուր խրթնաբանութիւնները, սաւառնաթեւ ճախրանքներ կատարելով:

Եւ պայթուցիկ բառերու այս փոթորիկը, պատկերներու այս դղրդադին, ահեղաձայն տեղատարափը՝ նկարագրելու համար դէպքեր որոնք պատահեր են դարեր առաջ, երբ ամէնէն ահարկու գէնքերն էին տէգ, նետ, նիզակ, աղեղ, ասպար, վահան, դեղարդ, կապարճ, պարսատիկ, բաբան, քարընկէց կամ խորտակիչ դործիքներ եւայլն, իսկ ռադիկները՝ քանի մը հազար — ըսէ՛ տասնեակ հազար — հետեւակ եւ այլուձի:

Եւ այս ամէնը՝ թափ տալով երեւակայութեան, որ կարգ մը հեղինակներդ ըով կը հասնէր հանճարեղ բարձունքներու:

Իսկ եթէ անոնք ողջնալով տեսնէին, լսէին, զննէին ու փորձէին նկարագրել արդի գինարուեստը, ներկայ գեհնամարտը...

Զուիքս ջախջախս ջարդոցաց...

Շ.

Կրակը չարտադրեր խումկէն այնքան ծուխ
Որքան վշտահար սըրտէն կ'ելլէ մուխ:

Խռնարհ էշը գուրկ է խելիէ, սակայն
Քանգի բեռկիր է, պատուական է այն:
Կովեր ու էշեր որ բռն կը քաշեն,
Լաւ են քան մարդիկ որ մարդ կը խաշեն:

ՍԱԱԴԻ (Կօլէտում)